

tyrannie tegenover onze klacht gesteld, met onze kleine nood-scholen doorleefd. Onedelmoedig bejegend te worden doet pijn. Het grieft, al uw beste pogingen door een onverbreekbare overmacht te zien verijdelen. Het had iets van het stukschuren van den kop tegen de ijzeren traliën van de kooi, waarin men ons opsloot.

Had men niet mogen verwachten dat het volhouden van zulk een bijna wanhopige worsteling, tegen de ongunst der omstandigheden, ten laatste zelfs onze Liberalistische landgenooten verteederd, hen van den ernst van ons streven overtuigd, en tot deernis met zulk een onhoudbaren toestand zou gebracht hebben? We waren toch hun landgenooten, geen vreemde indringers! Het stond toch aan hen, de toekenning van ons recht te voorzien van zoo hechte waarborgen, dat tot verkorting van hun eigen recht de mogelijkheid zelfs werd afgesneden. Bij het gevaar dat onze nationaliteit bedreigt, moest toch het wegnemen van zoo ergerlijken twistappel ook hun iets waard zijn!

Doch neen.

De aanschouwing van anderer leed kan of tot deernis stemmen, of tot overmoed prikkelen, en ons Nederlandsch Liberalisme gaf aan het laatste de voorkeur.

Iets, ook maar het geringste, u toegeven, dus luidde hun antwoord, dat nooit! Zeg hun aan, aldus sprak Farao tot de aandrijvers des volks: ik zal dezen lieden geen stroo geven. En niet anders werd in de raadslagen onzer Liberalisten besloten. Zelfs de geringste beuzeling niet, geen stroospier geeft men ons toe.

Erger nog!

»Men moet met deze drijvers eens voor goed afrekenen, en niet parlementeeren,” roept een invloedrijk man nit, en alle zingen hem in choor na: Dien weg moet het op! We zijn nog te lankmoedig, nog te toegeeflijk, nog te inschikkelijk geweest! Was hun druk zóó hard, als men voorgeeft, ze zouden dat agiteeren wel staan laten! Over tekort aan vrijheid klagen ze. We schonken hun nog te veel.

Aldus wordt de veerkracht, die we ontwikkelden, als bewijs van schuld tegen ons gekeerd. Dat men ons recht verkortte, was weinig, ook de klacht over onrecht moet, door verharding van druk, op onze lippen gesmoord. Als we niet meer klagen, omdat we ons niet meer roeren kunnen, zal in een stilte als des grafs de *zedelijke* (?) triomf van dit liberalistische dwangstelsel in algemeene volkstevredenheid gevierd worden.

Zoo bracht de Faraos geest van het stelsel van zelf tot het Faraos antwoord op ons rusteloos klagen.

Gij woudt verlichting van druk! Ontevredene die ge zijt, verzwaring van druk zal u gegeven worden!

Ons Pithon en Raëmses, de liberalistische Staatsschool, zal, mede van uw geld, met uw gedogen, met driedubbelen muur worden omringd!